

Posdata

Suplemento semanal de cultura

Levante

NARRATIVA ▶ 5

POESIA ▶ 4

«Adiós, Sangha!», de Angel Wagenstein

La novela pertenece al ciclo sobre el destino de los judíos en la Europa del siglo XX.

«L'usdefruit encara», d'Eduard Ramírez

El poemari guanyador del X Premi de Poesia Parc Taulí reflecteix la bellesa fugaç del món.

«UNA NUEVA EDITORIAL» POR CARLOS MARZAL | DANIEL TUBAU ENTREVISTA ▶ 12

SLAVOJ ŽIŽEK ▶ 3

Reflexions sobre la violència

Amb la violència com a fil conductor, el filòsof, sociòleg i psicoanalista Slavoj Žižek qüestionava alguns plantejaments del pensament occidental.

L'any 1959, un jove de Xàtiva inventava la mítica cançó «Al vent»; considerada la primera composició moderna en valencià, allò que nasqué com una revolta existencial prompte es convertiria en l'himne polític per excel·lència de l'antifranquisme. Al mateix temps apareixia el fenomen de la Nova Cançó i Raimon n'esdevindria un dels màxims representants. Per Ferran Archilés

50 anys d'«Al vent»
Raimon
i la cançó de cançons

La història és universalment coneguda, és la de la cançó que va nèixer dalt d'una Vespa. Un dia, solari i clar, un jove que va de paquetat davant de la Vespa entre Xàtiva i València té una inspiració sobtada i li eix la primera estrofa d'una cançó. És una cançó cantada, a crits, per damunt del soroll de la moto, de cara al vent, amb les sensacions de la velocitat i la llibertat. Qui canta, qui cria, és un jove xativí de dinou anys, aficionat a la música (ha treballat a Ràdio Xàtiva i tot), que té una guitarra que li ha regalat el seu germà i cama com nin-gó, o això diuen, *Les fulles mortes*. En arribar a València, la cançó està gairebé feta. Però tot açò no deixa de ser una anècdota gairebé adolescent, un divertiment. Aquella cançó no l'ha composta Raimon, sinó Raimon Pelagiero, més conegut a la Facultat de Filosofia i Lletres com el Pele. Raimon encara no és Raimon, i podria no haver-ho estat mai. Aquella era una cançó, la primera, sàmbia, que va compondre l'autor que li havia eixit perquè sí, per l'emoció del viatge. Aquella va ser una «epifania» de la llibertat (així, en minúscules, l'epifania i la llibertat, com el déu buscaven la cançó). No hi havia una cançó política, i sí una revolta existencial. Com va passar aquella cançó gairebé adolescent de ser un crit existencial (com poc més tard hi hauria una altra cançó, *Diguem no*, deliberadament camúsiana, de l'home que és revolta i diu no) a l'himne polític per excel·lència de l'antifranquisme, és el que explica el pas del Pele a Raimon. Aleshores, però, tot, absolutament tot ha canviat.

ACTES COMMEMORATIUS

Exposició i concert a la Politécnica
▶ El 7 de maig s'inaugura l'exposició *Raimon a la UPV. 50 anys d'Al vent*, que es podrà visitar a l'edifici rectorat fins al 23 de juny. Divendres 8, Raimon oferirà un concert a les 20 h, a la sala d'actes de l'edifici Nexus. Cal presentar un carnet de la UPV per aconseguir les entrades.

Els precedents autòctons d'«Al vent» eren inexistents: Raimon prengué com a models la música italiana, francesa o negra que sonava per la ràdio

A Catalunya havien aparegut algunes mostres de música en català més o menys comercials. Amb Els setze jutges prendria cos la Nova Cançó

Raimon en la foto de la caràtula del disc que incloïa «Al vent». ORIEL MASPONS

Modugno cantant l'èxit de l'any anterior *Volava*, a San Remo, la cançó que comença amb un crit sobtat, i que va fer miquetes amb aquella veu, la cançó italiana! San Remo. Té raó Carles Gámez de fer començar el seu bell llibre *Al vent. Crònica d'una nova cançó* (Publicacions de la Universitat de València, 2009) amb Modugno, que degué de servir, més o menys com a model inconscient al xicot de la Vespa. Però, no és Domenico qui canta de cara al vent. És un xicot que ha fet una cançó en valencià. Una cançó «moderna», siga el que siga això, però moderna. Res a veure amb les cançons tradicionals. Era impossible que això passara al País Valencià en 1959? Si més no era poc probable, o en tot cas que la cançó apareguera així, del no res. A Ca-

talunya poc abans havien començat a apareixer algunes mostres de música en català, més o menys comercials. En breu, amb Els setze jutges prendria cos el fenomen de la Nova Cançó. Però al País Valencià, si algú n'havia fet alguna cançó en valencià s'ho havia guardat. Els precedents autòctons d'*Al vent* eren inexistents. En realitat aquesta va ser, paradoxalment, una gran fortuna, ja que el Pele el que va fer és, cal insistir, conscientment o no, prendre models del que sonava i li agradava d'arreu del món, música italiana, francesa o negra que podia sonar per la ràdio. No calien precedents si anava a fer-se una música diferent. Només... que estava feta en valencià.